ORPAU

relat curt

ALTRES PUBLICACIONS

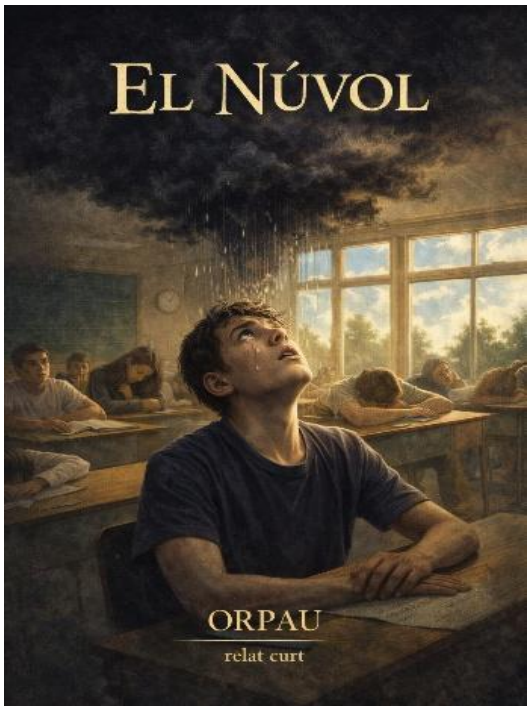

MÉS CONTINGUT A:

WWW.LECTURAENCATALÀ.CAT

TATUATGES

LETALS

© 2019 ORPAU

El contingut de **TATUATGES LETALS** està protegit per drets d'autor.

Es permet la compartició sense finalitat comercial sempre que se citi l'autoria i no es modifiqui el contingut.

Per a qualsevol altre ús, cal autorització prèvia.

Mai m'havia plantejat fer-me'n un, de tatuatge. Per gust, vull dir. Pintar-me el cos? No em va gaire. Però això és cosa meva i de ningú més.

Bé, anem per feina... Us explico que una nit de gresca, mentre amb la colla ens bevíem el que jo crec eren les provisions de cervesa d'aquell bar per tot el cap de setmana, va entrar una peculiar jove repartint fulls publicitaris del nou local que inauguraven, ella i les seves dues germanes, dos carrers més avall: «TATUATGES LETALS». Home, com a reclam… no sé jo.

La noia era alta i prima, de cara llarga i demacrada. Vestia samarreta negra de tirants i pantalons, tot negre. Duia tatuatges fins a les parpelles. Aquells macabres dibuixos, tètrics i depriments, em van caragolar les tripes. La creu al braç dret semblava tan real, que es podia sentir el degoteig. I els cucs de la calavera de l'altre braç es movien i retorçaven només mirar-los.

Caminava arrossegant els peus i sense pronunciar paraula. La cabellera negra li cobria part de la cara i de tant en tant deixava anar un llarg sospir. No somreia. Recordo que vaig pensar que havien escollit la germana perfecta per a fer-los publicitat, ja que feia un xic de paor, no mentiré pas. En fi, que va tallar-nos una mica el bon rotllo que hi havia.

I aleshores… qui em va parir! Maleït bocafluixa!

Quan la jove va girar cua, no sé qui va ser de nosaltres que va deixar anar aquella burrada. No teníem intenció d'ofendre, però dúiem una bufa de cal Déu i tot ens feia gràcia… Tot el bar va esclatar en rialles. Ella, però, es va aturar en sec, per girar-se lentament, com un caragol.

Va trinxar l'ambient en segons.

No se sentia ni una mosca.

Ens va mirar. No oblidaré mai aquells ulls d'obscur esguard ni tampoc el somrís que ens va oferir. Era dur, desafiant... era una amenaça... encara avui se m'eriça el pèl moixí quan hi penso.

En Josep, neci i tanoca de mena, va anar a disculpar-se amb burla. Estranyament, ella no va rebutjar la seva mà. Entre riures, crèiem que tot estava solucionat… errats anàvem en alt grau.

La noia encara subjectava amb fermesa la mà d'en Josep quan, amb un suau moviment, es va apartar els cabells que li ocultava la cara. Ens va mirar a tots. Tornava a somriure de manera inquietant. Llavors va obrir la boca i va parlar amb un idioma que no vaig entendre. Ni la resta de la colla, tampoc. «Jam mortuus es, manus narrabit tibi», repetia una vegada i una altra. En Josep va tremolar i ràpidament va retirar la mà.

La Laura, la seva parella, va saltar i va avançar cap a la desconeguda. Fanfarrona i traient pit, la va instar a marxar. Li va dir que era com un gra al cul i no sé quantes bestieses més. Mentrestant, nosaltres rèiem sota nas.

I llavors va començar…

En Josep cridava de manera alarmant. Li cremava intensament el palmell.

Vaig observar la desconeguda de dret en dret i vaig caure de cul, la jove era ara una anciana. Blanca túnica, cos demacrat. Exhibia el mateix esgarrifador somriure, això sí, i ara també unes amorfes tisores. Se'm va aturar el cor a la vegada que un pes m'oprimia els pulmons.

En Josep va córrer a la barra i va demanar gel, amb tot, aquell ardor no li marxava. Segons després va aparèixer... el dibuix que es formava lentament era estrany... a la fi es va veure la figura d'una persona fulminada per un llamp.

La vella va allargar un braç i de la seva mà va sorgir un gruixut fil blanc, amb traces negres i daurades, que amb delicadesa es va perllongar fins a tocar terra i de sobtada, el va tallar.

Tot i ser de nit, vam ser testimonis de com l'ambient s'enfosquia.

El vent colpejava amb fúria les finestres. La pluja queia intensament. Aquella nit no havia de ploure, els mapes no ho indicaven. Ens vam mirar la vella, acovardits alhora expectants. La temperatura del local havia descendit fins al punt del baf d'hivern.

Una resplendor travessà la finestra. Vidres trencats, estrèpit d'un tro… aquell retruny ocultava la realitat.

Haig de reconèixer que em va costar creure'm què havia passat i que ni tan sols quan vaig veure aquell llamp dirigir-se a ell com si fos un torpede testarrut amb el seu objectiu, vaig pensar que fos real, no obstant això, el cos sense vida d'en Josep fumejava ara a terra amb el crani rebentat.

Vam formar una bola humana al fons del local. Excepte la Laura… embogida pel macabre espectacle, va llençar-se damunt la vella, però, aquesta, amb un àgil moviment digne d'una ballarina, la va esquivar a la vegada que girava sobre si mateixa i col·locava una mà damunt l'espatlla nua de la Laura. Segons després, els ulls de la noia ploraven, sentia una intensa cremor allà on l'anciana l'havia tocada.

Portes i finestres del local van tancar-se encorralant-nos com si fóssim gallines i ella la guineu.

A l'esquena, la Laura lluïa ara un tatuatge. No era cosa bona... ella terroritzada ens va demanar de veure-ho i nosaltres, horroritzats per allò que havíem vist, vam callar com a cabrons.

Va córrer cap als lavabos. Vaig mirar de cua d'ull la vella. De la seva mà, tornava a descendir un gruixut fil blanc amb traces negres i daurades. Tal com abans havia fet, el tallà sense recança.

I, va passar... tan bon punt la Laura va obrir la porta dels lavabos, el mirall va rebentar. El tros més gran va sortir disparat cap a la seva jugular. Brollava tanta sang...

Vaig observar la vella, encara somreia.

El pànic va ser general.

En Martí i la Berta van intentar saltar per una de les finestres, si bé, alguna força inexplicable els capturà deixant-los-hi enganxats. La vella, amb la mateixa parsimònia que havia mostrat des que havia arribat, se'ls va apropar. Aquell parell es van retòrcer, es van penedir, van demanar clemència i van suplicar perdó... l'anciana feu cas omís. Amb una suavitat satànica va dipositar la seva mà damunt els seus caps i, poc després del ritual, i poc després de la cremor, una part del sostre es va esfondrar sepultant-los de per vida. El pànic que vaig veure en els seus esguards quan les llums començaren a tremolar, em va glaçar la sang.

Ja només en quedàvem tres, l'Arnau, en Dídac i jo, la Mona, a més dels cinc clients que sopaven tranquil·lament abans que l'infern es desfermés.

Amb un fil de veu vam preguntar què volia, què havíem de fer perquè ens deixés lliures... i heus aquí la proposta:

—Deixeu-vos tatuar.

Evidentment que vam negar-nos, ja que veien els antecedents, res ens garantia seguretat.

Arribats en aquest punt, vam intentar fer conxorxa. Que si un anava per aquí, que si l'altre pel darrere, que dos per la dreta, que érem més i més forts, que no podria amb tots... i, guaita tu que la vella, badava bé les orelles, perquè va sentir tot allò que vam dir. Va cridar la nostra atenció fregant la fulla de les tisores per la barra metàl·lica del bar. El xerric encara avui em tortura dia i nit.

La segona oferta va ser clara: sols un de nosaltres en podria sortir viu d'aquell infern...

******

Quan la policia va arribar no es va creure la meva versió. Encara avui es pregunten com m'ho vaig fer. Com podia ser que jo, menuda com soc, hagués assassinat totes aquelles persones. Mai els vaig dir que vaig tenir ajuda.

I aquí estic, complint penitència pels meus actes. Despertant cada cop que hi ha tempesta, quan algú arrossega una cadira o una mosca vola pel voltant; és insofrible viure així, sense saber ni quan ni com finaré, però que ho faré.

Aquella vella malparida va ser molt llesta, ho hagi de reconèixer. Em va enredar. Ara sé la veritat. Ara, després de tants anys patint la tortura del record, entenc la realitat.

La mala pècora va desaparèixer tan bon punt em tatuà. Vaig ser tan … Una dalla. Això és el que em va dibuixar al palmell de la mà: una fulla llarga i corbada amb un mànec etern. La mort. Ras i curt. Aquest va ser el meu premi per sobreviure a l'infern.

I així espero el meu destí, entre ensurts i deliris. Serà avui? Serà demà? Perquè, com és sabut, la Mort, sempre guanya. I la sento riure. La sento gaudir. Merescut premi per haver sucumbit a la covardia.

«Conten les llegendes que tres germanes eren, la Nona, la Dècima i la Morta. A les seves mans el destí dels mortals tenien i que feien amb ell el que volien. Filaven i filaven la vida d'una persona, daurat pels moments dolços, negre pels més penosos, i quan ho creien convenient, tallaven el filament i, bon vent!».

ALTRES PUBLICACIONS

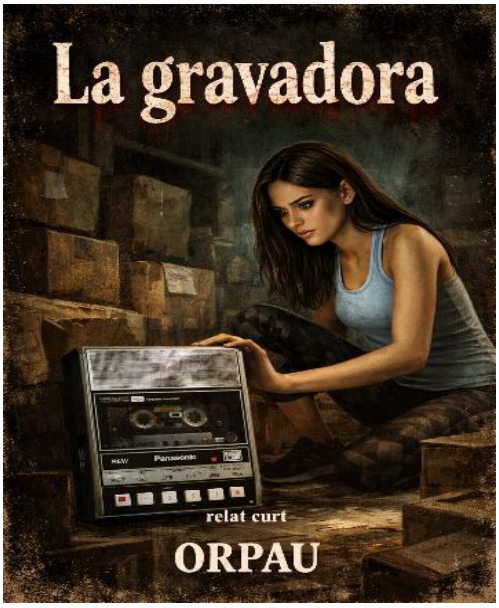

MÉS CONTINGUT A:

WWW.LECTURAENCATALÀ.CAT